

Мала школярка

Наталя Забіла

1

Цвітуть красолі у саду
вогняно-жовтим цвітом.
А я до школи вже іду —
пора прощатись з літом!

Нарвала я в садку у нас
з красоль букет яскравий,
щоб принести з собою в клас
осінні квіти й трави.

Мені до кіс нові стрічки
вплела сьогодні мама.
Поклала я в портфель книжки
і зошити так само.

А киця Мурка на вікні
сидить і носик мие.
Що в школу треба йти мені,
вона не розуміє.

2

Вдягнувшись в білий фартушок,
в брунатне плаття справне,
ось я іду повз дитсадок,
де й я була недавно.

Біля знайомих цих воріт
спинилась на хвилинку.
А малюки кричать: — Привіт!
Куди це ти, Галинко?!

Вони кричать: — Заходь до нас!
— Та ні, я йду до класу.
Зайду до вас у вільний час,

тепер не маю часу!

І вихователька моя,
і діти, й куховарка —
мене вітають всі, бо я
тепер уже школярка!

3

В шкільнім дворі
розмови й сміх —
не важко й розгубитись...
І я стою ні в сих ні в тих,
не знаю — що робити?

Та вчителька до мене враз
підходить і питає:
— Ти, дівчинко,
у перший клас?
Ставай з оцього краю!

Стаю я скраю в перший ряд
в струнких і рівних лавах,
серед дівчаток і хлоп'ят,
чорнявих і білявих.

Дзвінок. І ми йдемо у клас,
сідаємо за парти.
Велика дошка проти нас,
навкруг — картини й карти.

Усе блищить, усе сія —
підлога, двері, вікна.
Сюди, немов додому, я
ходити скоро звикну.

Тут каже вчителька мені:
— Ну, підійди до дошки.
Писати вмієш ти чи ні? —
І я сказала: — Трошки!

І крейду в руки я взяла,
поглянула навколо
і написала, як змогла,
велике слово: ШКОЛА.

А вчителька сказала: — Сядь.
Написано чудово.
Тобі я першій ставлю п'ять
в найперший день учбовий!

Вогняним цвітом на вікні
цвітуть мої красолі.
І дуже весело мені,
що я учуся в школі!